

Aquest text està en català, castellà i anglès. Un darrera l'altre

Associació Caldes pels animals

Associació sense ànim de lucre que treballa per garantir els drets dels animals i conscienciar sobre el benefici de la protecció de la natura.

Qualsevol petita donació serà benvinguda per continuar amb el nostre treball actiu amb les colònies de gats ferals i amb la difusió de les experiències reivindicadores del món animal per part de les persones.

Si els animals parlessin dirien *Carpe diem*.

Això és l'entrevista a *Ai Weiwei* feta per *Alice Newell- Hanson* pel *New York Times* el 12 d'abril del 2021.

Ai Weiwei: Els meus gats creuen que són importants. Sempre volen dormir en el centre del meu llit o en la meua espatlla, i he de negociar amb ells. Però es que em donen molta felicitat. Un veí va trobar molt a prop la *Shadow*, abandonada en les escombraries. És molt petita però plena de curiositat. *Half* té sis anys, i és més sofisticat (el vaig portar amb mi a Portugal des del meu estudi de Berlín, a on vaig estar vivint entre el 2015 i el 2020) i *Yellow* era un gat dels carrers de la barriada que vaig ficar a casa. Està molt lligat als humans. Si surto a fer un tomb, em segueix, gairebé com un gos. Però es clar, els gats són independents, i la nostra casa d'aquí està en mig d'un camp, així que poden córrer pels voltants tot el dia. A Berlín vam estar en un pis alt d'un edifici, i *Half* i un altre gat van saltar des de una finestra. Afortunadament no es van fer mal. Els gats són tan hàbils. És increïble. Qualsevol altre animal hauria mort.

En la dècada de 1960, anys en què jo creixia a Shihezi (Xina), no es veien famílies amb mascotes; el comunisme està en contra de la propietat privada, i es qüestionava qualsevol tipus de compassió en aquell temps. El valor dels animals era exclusivament com a mitjans per a la productivitat, com era el cas dels rucs i cavalls, o per la seva carn. La generació de la meua mare també tendeix a pensar que els animals són bruts. El comunisme està molt preocupat per la neteja: has d'estar espiritualment net, físicament net, de manera que fins i tot uns pèls d'animal en algun lloc és inacceptable. No obstant això, quan vaig construir el meu propi estudi a Beijing, al 2000, el primer que volia era tenir una mica de vida allà. Vaig comprar un gat, el primer gat, i ho vaig cuidar durant 20 anys.

En el meu recint Beijing vaig arribar a tenir més de 30 gats en ell. Tots eren rescatats. En algunes ciutats de Xina, com Guangzhou, hi ha un plat famós que li diuen ***Dragon and Phoenix*** i que normalment porta carn de gat i serp. Es una tradició boja, i hi ha gent que captura gats dels veïns d'unes altres ciutats i els envien cap al sud. En el 2009, estava treballant per a una O.N.G. amb el nom de ***China Small Animal Protection Association*** (tan sols un grup de jovenets, per què ni tan sols aquest tipus d'associacions sense ànim de lucre pot existir a la Xina) i vam omplir un camió amb 400 gats en gàbies petites. No vaig pogué agafar-los tots, així que em vaig emportar 40. I son tots molt diferents. No importa quants tens, tots tenen el seu caràcter.

A Xina vaig patir un estrès terrible. Cada dia, quan caminava pels carrers, em vigilaven. La policia secreta em perseguia o em mirava si estava en els parcs i restaurants. Però els gats son un altre món. Son indiferents a les lluites humanes. I sempre troben la manera per inspirar felicitat. Vaig fer moltes entrevistes en vídeo per a Beijing, i totes les vegades, el mateix gat saltava a sobre de la meua taula, s'estirava allà mateix, davant de l'ordinador. Jo sempre bromejava que ell era un agent secret per què ho sabia tot sobre les meves converses. Vaig anar-me'n de Beijing al 2015, però hi conservo el meu estudi, i els meus assistents m'envien fotos dels gats. Ells em diuen si algun ha mort i com l'han enterrat.

He après molt sobre els animals. És important envoltar-se d'altres espècies que tenen altres instints i intuïcions. Els humans som tant racionals... Estem definits pels nostres coneixements, i això bloqueja les nostres emocions i entendre's a nosaltres mateixos. Però qualsevol que obri la seva ment o cor als gats gaudirà l'experiència de quelcom que no es troba a la societat humana. T'ensenyen que pots tenir una vida feliç sense saber ni tenir coneixements de res. Ells es cuiden i t'ensenyen com es diverteixen. Ser individu i trobar el que et contenta son qualitats excel·lents per a la vida.

.....

Asociación sin ánimo de lucro que se propone trabajar para garantizar los derechos de los animales y concienciar sobre el beneficio de la protección de la naturaleza.

Cualquier donación será bienvenida para continuar con nuestro trabajo activo con las colonias de gatos y con la difusión de las experiencias y reivindicaciones del mundo animal por parte de las personas.

Si los animales hablaran dirían *Carpe diem*.

Lo que sigue es la entrevista hecha a Ai Weiwei del New York Times por Alice Newell-Hanson el 12 de abril del 2021.

Ai Weiwei: Mis gatos se creen importantes. Siempre quieren dormir en el centro de mi cama o subirse a mi hombro, y tengo que negociar con ellos. Pero, me dan tanta felicidad. Un vecino encontró a **Shadow** abandonada en la basura. Es muy pequeña pero muy curiosa. **Half** tiene seis años, y es más sofisticado (lo traje conmigo a Portugal desde mi estudio en Berlín, donde estuve viviendo entre el 2015 y el 2020). **Yellow** era un gato callejero que me llevé a casa. Está muy unido a los humanos. Si salgo a dar un paseo, me sigue, casi como un perro. Pero claro, los gatos son independientes, y nuestra casa de ahora está en medio de un campo, así que pueden correr por los alrededores todo el día. En Berlín estábamos en un piso alto y **Half** y otro gato saltaron desde una ventana. Afortunadamente no se hicieron daño. Los gatos son tan hábiles. Es increíble. Cualquier otro animal hubiera muerto.

En los años en que me crié en Shihezi, China, en la década de 1960, no se veían familias con mascotas; el comunismo está en contra de la propiedad privada entonces se cuestionaba todo tipo de compasión. El valor de los animales era exclusivamente como medios para la productividad, como era el caso de los burros y caballos, o por su carne. La generación de mi madre también tiende a pensar que los animales son sucios. El comunismo está muy preocupado por la limpieza: tienes que estar espiritualmente limpio, físicamente limpio, por lo que incluso un poco de pelo de animal en algún lugar es inaceptable. Sin embargo, cuando construí mi propio estudio en Beijing en 2000, lo primero que quería era tener algo de vida allí. Compré un gato, el primer gato, y lo cuidé durante 20 años.

En mi recinto de Beijín tuve más de 30 gatos. Todos rescatados. Hay ciudades del sur de China, como Guangzhou, con un plato famoso, **Dragon and Phoenix**, que normalmente lleva carne de gato y de serpiente. Es una tradición de locura, y hay gente que captura gatos de vecinos de otras ciudades y los envían al sur. En el 2009, trabajaba para una ONG, la

China Small Animal Protection Association. Era un grupo de crios, porque incluso ese tipo de entidades de sin ánimo de lucro no existen en China, y llenamos un camión entero con 400 gatos en pequeñas jaulas. No pude cogerlos todos, así que me llevé 40. Y son todos muy diferentes. No importa cuántos gatos tienes, cada uno tiene su carácter.

En China sufrí un stress terrible. Cada día, cuando caminaba por la calle sabía que me vigilaban. La policía secreta me perseguía o me observaba cuando estaba en parques y restaurantes. Pero los gatos son otro mundo. Son indiferentes a las luchas humanas, y siempre encuentran la manera de inspirar felicidad. Hice muchas entrevistas en vídeo para Beijín, y todas las veces, el mismo gato saltaba encima de mi mesa y se estiraba delante del ordenador. Siempre bromeé con que era un agente secreto porque sabía todo de mis conversaciones. Me fui de Beijín en 2015 pero sigo teniendo allí mi estudio y mis asistentes me envían fotos de los gatos. Ellos me dicen si alguno ha muerto y como lo han enterrado.

He aprendido mucho de los animales. Es importante estar rodeado de otras especies que tienen otra variante completamente diferente de instintos e intuiciones. Los humanos somos tan racionales. Estamos definidos por nuestro propio conocimiento, y eso bloquea nuestras emociones y dificulta entendernos a nosotros mismos. Pero cualquiera que abra su mente o corazón a los gatos podrá tener la experiencia de algo que no se encuentra en la sociedad humana. Te enseñan que puedes tener una vida feliz sin tener conocimientos de todo. Ellos se cuidan y te enseñan cómo se divierten. Ser individuo y contentarte tú mismo son excelentes cualidades para la vida.

.....

Ai Weiwei: My cats think they are so important. They always want to sleep in the center of my bed or get on my shoulder, and I really have to negotiate with them. But they bring me so much joy. A neighbor found Shadow nearby, abandoned in some trash. She's very small, but full of curiosity. Half is 6, and more sophisticated — I brought him with me to Portugal from my studio in Berlin, where I lived between 2015 and 2020 — and Yellow was a local street cat I took in. He's very attached to humans. If I go on a walk, he follows me, almost like a dog. But of course, all cats are independent, and our house here is in the middle of a field, so they can run around all day. In Berlin, we were on an upper floor of an apartment building, and Half and another cat I had then jumped out of a window. Fortunately, they weren't hurt. Cats are so capable. It's amazing. Any other animal would be dead.

When I was growing up in Shihezi, China, in the 1960s, you didn't see families with pets, because of course communism is against private property, and any kind of compassion back then was deemed questionable. Animals were only valued as tools for productivity, as was the case with donkeys and horses, or for their meat. My mom's generation also tends to think that animals are dirty. Communism is very concerned with cleanliness — you have to be spiritually clean, physically clean — and so even a little bit of animal hair somewhere is unacceptable. When I built my own studio in Beijing in 2000, though, the first thing I wanted was to have some life in there. I bought one cat — the first cat — and took care of him for 20 years.

At one point, I had more than 30 cats in my Beijing compound. They were all rescues. In some cities in South, like Guangzhou, there is a famous dish called Dragon and Phoenix that often contains cat and snake meats. It's a mad local custom, and there are people who capture neighborhood cats in other cities and send them south. In 2009, I was working with an N.G.O. called China Small Animal Protection Association — really just a group of kids, because even that kind of nonprofit can't really exist in China — and we seized a truck filled with 400 cats in tiny cages. I couldn't take all of them, so I took 40. And they were all different. It doesn't matter how many cats you have — each has its own character.

I was under horrible stress in China. Every day, when I walked outside, I was being surveilled. The secret police would follow me or watch me — when I was in parks, in restaurants. But the cats were another world. They are indifferent to the human struggle. And yet they always find a way to inspire happiness. I did a lot of video interviews from Beijing, and every time, this one cat would jump onto my table and lie right in front of the computer. I always joked that he was a secret agent because he knew everything about my conversations. I left Beijing in 2015, but I still have my studio there, and my assistants send me photos of the cats. They tell me if one dies, and how they buried it.

I've learned so much from animals. It's important to be around another species that has a completely different set of instincts and intuitions. Humans are so rational. We are defined by our knowledge, and that blocks our emotions and understanding of ourselves. But anyone who opens their mind or heart to cats can experience something that can't be found in human society. They teach you that you can have a happy life without knowing anything at all. They take care of themselves, and they make their own fun. To be an individual, to be self-content — those are nice qualities for a life.